

«Forråd»

av

Amalie Skram (1892)

«De lyver alltid, når De burde si sannheten, og sier alltid sannheten, når De burde lyve».

Tidlig i boken møter vi det nygifte brudeparet Ory og Riber i brudekammerset. Ory er redd og beklemt. Riber forsøker å få henne til å slappe av ved å fortelle om en drøm han har hatt. Som kanskje forutser Ribers død. Selv om den er skremmende og gjør Ory redd, så gir den henne kanskje også et håp.

Ory hun greb sin Pelskaabe, trak den paa og satte sig ved det fjerneste Vindu.

«En dejlig Brudenat denne,» sa Riber efter en Stunds Forløb; han lo sagte og lod sit Hode falde ned paa Pudren.

Saa gik der vel en ti Minutter i fuldkommen Taushed. Ory trak Vejret lydløst og forsigtig, og Riber rørte sig ikke.

«Hør Du, Ory,» sa saa Riber og la sig helt om paa Side for bedre at kunne se hende. «Skal Du sidde der inat?»

Ory nikked.

«Saa ved jeg ikke bedre end at fortælle Dig en Spøgelseshistorie. Vil Du ha den?»

«Uf nej da,» sa Ory og krøb sammen inde i Kaaben.

«Jo. Nu skal Du høre noget mærkeligt. Det vil adsprede Dig, og det er netop det Du trænger til.»

«Det var en Nat i Kanalen paa den første Rejsen, efterat min gamle Far var død. Det var blet Ruskevejr paa Hundevagten, og jeg havde vært paa Dækket et Par Timers Tid. Henimod Femtiden gik jeg nedenunder og kom ind i Salonen, Du ved, med Kobberovnen borte i Hjørnet og de store Vinduer i Agterenden, som var uden Luger, fordi Vejret havde værtsaa fint. Det var begyndt at dages, og Graalysetseg ind baade gennem Vinduerne og fra Skylighet. Just i detsamme ser jeg en høj, tynd Skikkelse i Oberstløjtnantsuniform staa og læne sig mod Kaminen, og den stirred paa mig med fæle smaa Fosforøjne. Jeg studsed lidt og saa paa Fyren, og tilsidst blev mit Blik hængende ved hans blanke, skinnende Støvler, og isamme Øjeblik vidste jeg, det var min Far, for saalænge jeg kan huske tilbage, har han altid, selv i det ægteste bergenske Regnvejr, gaat med Støvler saa blanke som et Spejl. Og tænk Dig, Ory, da jeg havde gjenkjendt ham, blev jeg saa mærkværdig forvirret, at jeg slet ikke husked paa, at han var død men syntes, det var ganske naturligt, at han stod der.»

«Far, siger jeg saa og gaar hen imod ham. Hvad Tid kom Du ombord? Men da vendte han sig og pegte med udstrakt Arm hen imod Vinduerne. Saa drejed han Hodet og saa truende paa mig, og idetsamme blev han mindre og mindre og svandt væk i en lys, gul Taagerunding.»

«Du skræmmer Livet af mig,» udbrød Ory og styrted hen til Sengen.

«Sæt Dig paa Sengekanten og lad mig holde Dig i Haanden,» foreslog Riber. «Saa gir detsig nok.»

«Det var forresten mærkeligt, at han netop skulde pege paa de Vinduerne,» fortsatte Riber tankefuld. Og lidt efter rysted han Hodet med et aandsfraværende Blik og tilføjed: «Ja, for jeg har undertiden tænkt paa atspringe over Bord netop den Vejen.»